

вакцинація є добровільною, доцільним було чисельне визначення інтенсивності вакцинопрофілактики на основі відповідного розрахованого параметра інтенсивності. Було встановлено, що інтенсивність вакцинопрофілактики коливається навколо середнього значення, що визначається параметром інтенсивності на рівні $2.9 \cdot 10^{-9}$. Проведене моделювання для часового інтервалу в один рік визначило, що за умови ефективності вакцини – 90% та швидкості втрати імунітету – 1% вакцинація буде рентабельною, якщо усі витрати на одну дозу вакцини, включаючи витрати на логістику, зберігання та адміністрування, не перевищать 153% витрат на лікування одного випадку COVID-19.

*Всеволод Стеблюк
м. Київ*

ІСТОРІЯ СТВОРЕННЯ СТУДЕНТСЬКОЇ СЕКЦІЇ ВУЛТ ТА УЧАСТЬ У РЕВОЛЮЦІЇ НА ГРАНІТІ

Історія створення студентської секції Всеукраїнського Лікарського Товариства (ВУЛТ) нерозривно пов'язана з Медичною комісією Народного Руху України (НРУ) за перебудову. Наприкінці 1989 року я вирішив створити осередок НРУ в Київському медичному інституті (КМІ) імені О.О. Богомольця, за порадами прийшов на Музейний провулок, 8. Мене відправили в «Медичну комісію» (організаційний комітет Української Медичної Асоціації, перейменованої на установчому з'їзді у ВУЛТ), де засідали такі молоді, завзяті медико-націоналісти Олег Мусій, Віктор Маргітич, Стас Нечаїв, Олег Гаврилюк, Костянтин Тринус... За «гуру» був тоді ще професор, потім академік Любомир Пиріг! Саме там розпочиналась робота по створенню Всеукраїнського Лікарського Товариства, українізації медичної освіти та науки, наближення їх до світових стандартів. Мені доручили очолити роботу з медичним студентством.

Перший осередок НРУ та ВУЛТ у Київському медичному інституті складався з 5 студентів (Всеволод Стеблюк, Юрій Житєєв-Романенко, Ярослав Півторак, Маріана Азарська, Іван Русин) та асистента кафедри нормальної анатомії Миколи Федосенка. Варто зазначити, що багато викладачів та студентів нас підтримували, але просто боялися наслідків такого співчуття. Ректор КМІ – академік Є.Г. Гончарук, який завжди тримав ніс за вітром, уже на весні 1990 року запросив мене на бесіду і сказав прямо: «Всеволоде! Тут така справа: в Університеті Шевченка є Студентське братство, Скопенко з ними дружить, скрізь запрошує, разом на мітинги ходить... Ти створив тут Народний Рух – це класно! Я буду всім розказувати, що в мене є Рух, що ми співпрацюємо! Я ж у душі – демократ! Але так: ми будемо з тобою дружити! Ніяких активних протиправних дій, нічого не ламаємо, а тільки створюємо! Фарбу на пам'ятник Леніну не ллємо, «Слава Україні» на стінах не пишемо! (я власне до таких дурниць і не додумався б). Давай, працюй, засідайте, співайте пісень, газети свої роздавайте (все одно на Хрещатику роздають безкоштовно!). Дам вам приміщення, друкарську машинку». І дійсно в Морфологічному корпусі була виділена кімната поруч з деканатом І лікувального факультету, і частими відвідувачами у нас стали Юрій Вороненко

(декан) та Анатолій Сенчук (заступник декана), заходили до нас почитати «крамольні» газети, випити чаю, поговорити за новини...

Восени 1990 року Революція на граніті розпочалася страйком студентів через затримання міліцією студентів Університету Шевченка. Їх тримали в міліції, студенти України починали страйкувати за їх звільнення. Ми теж гордо, рухівським осередком, усі 5 чоловік, вийшли під морфо-корпус з плакатами за волю студентам. А згодом очолили колону на студентській демонстрації яка закінчилася встановленням наметового містечка на Майдані та голодуванням протесту, який і увійде в історію як Студентська революція на граніті.

Медичне забезпечення організували представники ВУЛТ на чолі з Любомиром Пирогом, але безпосередньо в таборових медичних наметах працювали виключно студенти. Безумовно були постійні чергування бригад швидкої медичної допомоги біля табору, в готовності перебували лікарі тоді ще “Октябрьской” лікарні. Чи були небезпечні, трагічні епізоди в Революції на граніті? Дивлячись що вважати небезпекою?.. Були випадки тяжкого кетоацидозу, викликаного голодуванням... Забрала «швидка» Ніну Матвієнко – загострилась виразкова хвороба... Були випадки коли на другому тижні голодування студенти втрачали притомність, впадали в сопор... Таких одразу госпіталізували. Був випадок перфоративної виразки у хлопця з Тернополя. Згодом траплялися випадки кишкових інфекції (серед обслуговуючих).

Здається 14 жовтня стався марш під Верховну Раду з проривом міліцейського кордону. Під час прориву ніхто з міліціантів не бив студентів, намагалися триматися за руки, кордон прорвали, когось притисли до втрати притомності, я поліз рятувати – і опинився на площі перед парламентом, в оточенні міліції. Було там нас чоловік 30... Одразу взяв керівництво на себе: дівчат – геть! Уболівальників (не голодуючих) – геть! Депутати-демократи принесли з буфету пару ящиків мінералки, передали намети, ми утворили верхній табір. Разом з Ярославом Півтораком ми залишились у таборі під ВР УРСР на три доби, до Перемоги!

Мене часто питають, а в чому різниця між студентським Майданом та наступними?

Наш тодішній Майдан був не партійним проєктом. У нас не було розподілу на сцену та Майдан. Ми стояли за те, у що вірили. І ми вірили, що зможемо змінити світ. Усі великі події 20-го століття починалися зі студентських страйків. Тому що молодь – це рушійна сила оновлення. На той час піднялись проти системи, навіть такої хворої та вмираючої, потрібно було бути мужніми! Ми були такими. Ми такими залишились. Адже в більшості лідери тієї «Революції на граніті» залишились дійсно порядними людьми. Ми дійсно стояли за те, щоб змінити ту систему! І хоча першим гаслом студентства було «Геть Масола, Кравчука і Московського попа!» (не буду уточнювати, хто ким був), а вимоги були прості і зрозумілі: відмова від Нового Союзного договору, військова служба українських юнаків тільки в межах Української РСР та відставка уряду Масола...

І ми перемогли! Наші вимоги задовільнили! Що правда ні Кравчук ні “Московський піп” не зникли, проте після здобуття Незалежності “перевиховались”...